

Thiên cơ 38 Cục

THIÊN CƠ TUYỆT HỌC

HIỆN THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT BỐ CỤC DỊ ĐIỂN

MỤC LỤC

Thiên Cơ Tự: Kiến Tử Bất Cửu, Kiến Lộ Bất Tẩu.....	3
Thiên Cơ Cục 01: Âm Tuyền Xuyên Châu Cục.....	5
Thiên Cơ Cục 02: Thừa Ngụy Hành Trá Cục.....	9
Thiên Cơ Cục 03: Đả Ngự Sát Già Cục.....	13
Thiên Cơ Cục 04: Đạo Vương Cần Vương Cục.....	18
Thiên Cơ Cục 05: Dịch Thủy Cồn Châu Cục.....	21
Thiên Cơ Cục 06: Điều Cung Thiên Lang Cục.....	24
Thiên Cơ Cục 07: Đoan Lộ Tu La Cục.....	27
Thiên Cơ Cục 08: Cách Sơn Bái Phật Cục.....	30
Thiên Cơ Cục 09: Hải Mộng Nhiếp Tâm Cục.....	33
Thiên Cơ Cục 10: Hỏa Thiêu Liên Doanh Cục.....	36
Thiên Cơ Cục 11: Kích Cổ Truyền Hoa Cục.....	38
Thiên Cơ Cục 12: Gian Thân Âm Quỷ Cục.....	40
Thiên Cơ Cục 13: Tá Thế Hoán Kỳ Cục.....	43
Thiên Cơ Cục 14: Tự Thân Hoán Đề Cục.....	46
Thiên Cơ Cục 15: Quyền Tước Đoạt Sào Cục.....	48
Thiên Cơ Cục 16: Kháng Long Cồn Hồng Cục.....	50
Thiên Cơ Cục 17: Không Trung Tác Nhị Cục.....	52
Thiên Cơ Cục 18: Lăng Dũng Đôi Ngạn Cục.....	55
Thiên Cơ Cục 19: Lệ Tả Lâm Thanh Cục.....	58
Thiên Cơ Cục 20: Man Thiên Quá Hải Cục.....	61
Thiên Cơ Cục 21: Tiềm Long Cồn Hồng Cục.....	63
Thiên Cơ Cục 22: Nhiếp Hành Hải Thị Cục.....	65
Thiên Cơ Cục 23: Nhiều Lương Hoàn Điền Cục.....	67
Thiên Cơ Cục 24: Tam Tiên Hiến Đình Cục.....	69
Thiên Cơ Cục 25: Thạch Trung Tể Du Cục.....	71
Thiên Cơ Cục 26: Thủy Mạn Kim Sơn Cục.....	73
Thiên Cơ Cục 27: Thuận Trai Cốc Quán Cục.....	75
Thiên Cơ Cục 28: Thuần Cầu Đình Hoa Cục.....	77
Thiên Cơ Cục 29: Tỏa Thú Khốn Thiên Cục.....	79
Thiên Cơ Cục 30: Đằng Long Hủy Huyết Cục.....	82
Thiên Cơ Cục 31: Khiêu Quan Vĩ Công Cục.....	84
Thiên Cơ Cục 32: Thấu Thiên Hoán Nhật Cục.....	86
Thiên Cơ Cục 33: Ngụy Nhaĩ Loạn Cung Cục.....	88
Thiên Cơ Cục 34: Nhất Tiểu Khuynh Thành Cục.....	90
Thiên Cơ Cục 35: Di Tinh Hoán Đầu Cục.....	92
Thiên Cơ Cục 36: Âm Xâm Dương Đạo Cục.....	94
Thiên Cơ Cục 37: Ẩm Táo Diệc Tuý Cục.....	96
Thiên Cơ Cục 38: Tạo Kiếp Thừa Thế Cục.....	99

THIÊN CƠ TỰ: KIẾN TỬ BẤT CỨU, KIẾN LỘ BẤT TẦU

Kiến tử bất cứu và kiến lộ bất tầu là hai kiểu tư duy rất cao cấp.

Kiến tử bất cứu là gì? Chính là bạn sẽ phát hiện, rất nhiều cao nhân chân chính đều “tích tự như kim” (kiếm lời như vàng).

Ví dụ như khi bạn thỉnh giáo họ một việc, mặc dù họ nhìn rõ ràng, cũng biết bản chất sự việc nằm ở đâu, nhưng họ sẽ không dễ dàng nói cho bạn.

Tại sao?

Bởi vì họ hiểu rõ không thể dễ dàng can thiệp vào nhân quả của người khác. Một khi nhận thức của hai bên không cùng một tầng thứ, đối phương sẽ theo bản năng bài xích và chống đối, hơn nữa bạn còn có thể hại người hại mình.

Thứ nhất, điều này cũng là sự tiêu hao rất lớn cho bản thân bạn. Một khi bạn bắt đầu giúp người khác giải thích những sự vật vượt quá giới hạn nhận thức của họ, thì không phải chỉ vài câu nói là có thể giải thích rõ ràng. Bởi vì quyết định một việc nên làm như thế nào, nó là cả một hệ thống và logic đang phát huy tác dụng, quan hệ nhân quả, nó là một chuỗi liên tiếp, bạn không thể giải quyết vấn đề toàn cục.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là, một khi có một khâu nào đó họ không hiểu, hoặc trong quá trình thực hiện có sai lệch, kết quả cuối cùng sẽ khác với những gì bạn nói, cuối cùng việc không thành, họ còn có thể oán hận bạn. Vì vậy, loại chuyện tốn công mà không được việc này, chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Kiến lộ bất tầu. Trước tiên, "lộ" là đường gì? Đường chính là kinh nghiệm và phương pháp do người đi trước tổng kết lại. Kiến lộ bất tầu là gì? Chính là khi chúng ta xử lý vấn đề, cách giải quyết không thể lẫn lộn trong kinh nghiệm và phương pháp sẵn có của bạn, mà phải kết hợp với điều kiện khách quan của bản thân, và tình hình thực tế gặp phải lúc đó, rồi mới tìm tòi ra một con đường phù hợp với mình.

Bạn phải biết rằng, đôi khi con đường bày ra trước mắt bạn thực ra là một con đường chết, bởi vì con đường mà tất cả mọi người đều đi, chỉ có thể nói là một con đường tầm thường, con đường bị đồng hóa. Giống như Lỗ Tấn tiên sinh thường nói: "Từ trước đến nay vẫn vậy, chính là đúng".

Vì vậy, bạn sẽ phát hiện, nếu một người có thể làm được kiến lộ bất tầu, thì trước tiên người đó sẽ đánh giá bản thân một cách rất khách quan, họ sẽ

không phóng đại, cũng không hạ thấp, họ rất dũng cảm, bởi vì đại đa số người trên thế giới này đều tin vào việc đi theo số đông, không bị đánh, đúng không? Họ không muốn tốn thời gian và công sức để suy nghĩ vấn đề, thậm chí họ căn bản không có khả năng suy nghĩ, mà chỉ biết chen chúc đến nơi có nhiều người nhất. Nhưng thực tế là, những người đi theo số đông không những sẽ bị đánh toí bời, mà còn chắc chắn sẽ tằm thường, bởi vì họ chỉ biết giẫm đạp lẫn nhau, chém giết lẫn nhau. Điều quan trọng nhất là, những người kiến lộ bất tẩu, họ sẽ biết làm bài toán lựa chọn.

Bạn hãy nhìn vào sự phát triển của thời đại hiện nay, vài ngày là có một thay đổi nhỏ, vài tháng là một thay đổi lớn, kể cả sự giác ngộ của con người cũng vậy. Vì vậy, người xưa cho rằng kiếm tiền là tích lũy dần dần, nhưng bây giờ rất nhiều người chỉ cần dùng hai ba năm, thậm chí vài tháng là đã kiếm đủ tiền cả đời.

Kiến lộ bất tẩu có một ví dụ rất hình tượng, ví dụ như livestream bán hàng phiên bản 1.0 là diễn xuất, và tăng bốc, đúng không? Hơn nữa kịch bản càng phóng đại thì khán giả càng thích, nhưng nếu bạn cho rằng đây cũng là một con đường, bạn không cần suy nghĩ gì, cứ thế mà làm theo, thì kết quả khỏi cần tôi nói nhiều, bởi vì khán giả bây giờ đã không còn tin vào những trò đó nữa.

Ngược lại, bạn hãy nhìn Đồng Vũ Huy, họ chính là điển hình của kiến lộ bất tẩu, họ không chỉ xem xét điều kiện của bản thân, mà còn xem xét xu hướng và sự thay đổi của nền tảng, lập tức trở nên nổi tiếng. Vì vậy, bạn thấy đấy, lựa chọn, thoát nhìn chỉ là một hành động rất đơn giản, chỉ cần nhấn một cái là xong, nhưng cốt lõi thúc đẩy bạn đưa ra lựa chọn đúng đắn là gì? Là nhận thức của bạn.

Có một câu nói rằng: "Bạn sẽ không bao giờ kiếm được số tiền vượt quá nhận thức của mình", vì vậy, chỉ có nâng cao nhận thức mới có thể xoay chuyển cuộc đời.

THIÊN CƠ CỤC Q1: ẨM TUYẾN XUYÊN CHÂU CỤC

Trong 38 Thiên Cơ Cục, đây là chiêu “Không tốn một xu” (Không Thủ Sáo Bạch Lang), cũng là thuật “tay không bắt tiền” (Quang Cước Lão Tiền Thuật) mà người Do Thái rất ưa dùng về sau –Xuyên Châu Bí Mật.

100 năm trước, người Do Thái chỉ là một nhóm người tị nạn lưu lạc đến Mỹ, nhưng 100 năm sau, nhóm người này đã lột xác, trở thành những ông trùm đứng sau hậu trường trong các lĩnh vực trọng yếu như chính trị, kinh tế, truyền thông... của toàn nước Mỹ. Đằng sau sự chuyển mình ngoạn mục này, chính là dựa vào khả năng “xâu chuỗi bí mật”.

Thậm chí đến ngày nay, vẫn còn không ít kẻ sở khanh và gian thương sử dụng chiêu trò mờ ám này. Hôm nay, chúng ta sẽ cùng bàn về thuật kiếm tiền đứng top 3 giang hồ này - Cục Xuyên Châu Bí Mật.

Thời nhà Tống, có một thương nhân tên là Lý Hữu Phúc, ban đầu làm ăn khá phát đạt, nhưng sau đó, môi trường kinh doanh ngày càng tệ, một mặt là sưu cao thuế nặng của triều đình, mặt khác là các đối thủ cạnh tranh dùng đủ mọi chiêu trò hãm hại. Chưa hết, đoàn thương nhân còn thường xuyên bị bọn cướp chặn đường. Lý Hữu Phúc sống lay lắt trong hoàn cảnh khó khăn này. Một hôm, ông vừa bận việc xong về đến nhà, thì nhận được tin nhắn do đàn em của bọn cướp gửi đến, con trai ông đã bị bắt cóc lên núi. Nhìn mảnh giấy nhỏ, hóa ra kẻ bắt cóc con trai ông chính là băng cướp khét tiếng nhất vùng Quan Trung - Tam Hồ Bang, trên đó còn đóng dấu của tên cầm đầu Ngao Bưu, đòi một trăm lạng vàng tiền chuộc. Lý Hữu Phúc vốn đã sống chật vật, trong nhà sắp hết lương thực, lấy đâu ra tiền chuộc người? Nhưng ông biết rõ thủ đoạn của Tam Hồ Bang, nếu không cứu, con trai chắc chắn sẽ chết. Hơn nữa, con tin bị bắt cóc mỗi ngày đều phải chịu đựng những cực hình tra tấn, cho dù cuối cùng có trở về, cũng có thể bị tàn tật suốt đời. Nhưng Lý Hữu Phúc chỉ có một đứa con trai duy nhất, nhất định phải cứu, vậy phải làm sao? Sau một đêm suy nghĩ kỹ càng, ông nghĩ ra một kế sách táo bạo.

Trước tiên, ông gom góp tất cả tiền bạc trong nhà, sắm sửa lễ vật, rồi đến phủ quan tri huyện để cầu hôn, ông biết tri huyện vừa có một cô con gái 16 tuổi, xinh đẹp như hoa. Tri huyện ngạc nhiên, cảm thấy bị xúc phạm, chất vấn Lý Hữu Phúc: “Ông dựa vào đâu mà nghĩ ta sẽ gả con gái cho con trai một thương nhân sa cơ thất thế?”. Lý Hữu Phúc chậm rãi nói: “Ngài không biết đấy thôi, con trai tôi hiện giờ đã là cô đông lớn của thương hội vải bông lớn nhất Giang Nam, hơn nữa nó đã nhận bang chủ Tam Hồ Bang Ngao Bưu làm cha nuôi. Chỉ cần ngài đồng ý hôn sự này, về sau nạn cướp bóc ở đây sẽ được giải quyết mà không tốn

một bình một tốt nào, hơn nữa có thương hội vải bông Giang Nam dẫn đầu thông thương, chẳng bao lâu nữa, huyện ta ai ai cũng sẽ giàu có.” Tri huyện suy nghĩ một hồi, liền đồng ý. Thế là Lý Hữu Phúc cầm theo giấy chứng nhận cầu hôn có chữ ký của tri huyện, tìm đến thương hội vải bông lớn nhất Giang Nam, nói với họ rằng con trai ông hiện là con rể của tri huyện, con nuôi của bang chủ Tam Hồ Bang. Nếu cho ông góp cổ phần, sau này đoàn thương nhân của họ tuyệt đối sẽ không còn bị cướp bóc nữa, lại còn được miễn giảm thuế, thông quan dễ dàng... nói trắng ra là cho họ cơ hội “một tay che trời”. Sau một hồi thuyết phục, Lý Hữu Phúc không tốn một xu đã trở thành cổ đông của thương hội vải bông Giang Nam. Cuối cùng, ông cầm giấy chứng nhận cầu hôn và giấy chứng nhận cổ phần còn chưa kịp ấm tay, một mình đến Tam Hồ Bang. Bọn cướp tưởng ông đến nộp tiền chuộc, kết quả ông không mang theo một xu nào, Ngao Bưu suýt nữa vung đao lên chém. Lúc này, Lý Hữu Phúc mới lên tiếng: “Bang chủ, con trai tôi muốn nhận ngài làm cha nuôi, nó hiện là con rể của tri huyện, cổ đông lớn của thương hội vải bông Giang Nam. Ngài chỉ cần nhận đưa con nuôi này, nghĩa là sau này chúng ta có người chống lưng cả đường quan lẫn đường buôn, ngài thấy thế này có đáng giá hơn một trăm lạng vàng không?”. Có lẽ con trai Lý Hữu Phúc nằm mơ cũng không ngờ, từ một con tin có thể bị xé xác bất cứ lúc nào, bỗng chốc trở thành con rể tri huyện, cổ đông của thương gia giàu có, con nuôi của trùm cướp.

Câu chuyện này nghe có vẻ hoang đường, nhưng nghĩ kỹ lại, người Do Thái chẳng phải cũng phát lên như vậy sao? Từ một nhóm người tị nạn bị khinh rẻ, đến nay đã kiểm soát cả nước Mỹ, chẳng phải là đi theo con đường mà Lý Hữu Phúc đã vạch ra cho con trai mình sao? Cả thế giới đều biết người Do Thái là dân tộc thông minh nhất, có chỉ số IQ cao nhất, nhưng có lẽ mọi người không biết, việc người Do Thái thông minh ban đầu là do chính họ tự thổi phồng lên. Họ dựa vào hình tượng “thông minh giỏi kinh doanh” này, ban đầu đã thu hút được một lượng lớn người theo dõi trong giới chính trị và thương mại ở Châu Âu. Có sự ủng hộ của những người này, họ đã thiết lập được uy tín trong dân gian, làm ăn buôn bán, cho vay nặng lãi, bóc lột dân chúng dễ như trở bàn tay. Đến khi tài sản ngày càng nhiều, nhóm người này ngày càng giàu có, kết quả này ngược lại chứng minh cho hình tượng “thông minh giỏi kiếm tiền” của họ, tạo thành một vòng lặp hoàn hảo.

Năm xưa, có một họa sĩ trẻ người Đức, không ưa cách làm ăn này của họ, đã đuổi họ ra khỏi Châu Âu. Ai ngờ nhóm người này đến Mỹ lại càng làm tới, vẫn dựa vào hình tượng “thông minh giỏi kiếm tiền”, ban đầu bóc lột ở Mỹ, sau đó tham vọng ngày càng lớn, liền dẫn cả nước Mỹ đi bóc lột toàn thế giới. 100 năm qua, họ đã tạo ra những gia tộc tài phiệt khổng lồ như Rothschild, Rockefeller, Morgan, đồng thời cũng tạo ra một hệ thống bá quyền với đồng đô la làm chủ trên toàn thế giới.

Logic lập cục của Cục Xuyên Châu Bí Mật là giả vờ như bạn có tất cả, sau đó cứ như thể bạn thực sự có tất cả, để mặc cả và chơi trò chơi với sự việc. Rồi bạn sẽ phát hiện, những thứ ban đầu không có, cuối cùng đều có.

Tôi nhớ Phùng Luân từng nói: "Làm ăn lớn thì phải có tiền, nhưng ban đầu ai cũng không có tiền. Bạn có thể biết mình không có tiền, nhưng người khác thì không thể. Khi mọi người đều nghĩ bạn có tiền, đều muốn hợp tác kiếm tiền với bạn, thì lúc đó bạn mới thực sự có tiền."

Vậy là chúng ta đã cùng nhau khám phá câu chuyện Cục Xuyên Châu Bí Mật qua nhân vật Lý Hữu Phúc. Bạn thấy đấy, chỉ bằng vài lời nói khéo léo và một chút "diễn sâu", Lý Hữu Phúc đã biến từ kẻ trắng tay, con tin sắp chết thành cổ đông lớn, con rể tri huyện, con nuôi bang chủ. Thật là một màn "vẽ rồng thêm mây" đỉnh cao, phải không?

Nói tới đây bạn đã hiểu ra logic "Ám Tuyến Xuyên Châu Cục" chưa? Đúng vậy, đó chính là "Vẽ Rồng Thêm Mây!"

Nó nằm ở chỗ tạo ra một "giá trị ảo", một "vàng hào quang" xung quanh bản thân, dù thực tế bạn chẳng có gì trong tay. Giống như câu nói của Phùng Luân mà tôi đã nhắc: "Làm ăn lớn thì phải có tiền, nhưng ban đầu ai cũng không có tiền. Bạn có thể biết mình không có tiền, nhưng người khác thì không thể. Khi mọi người đều nghĩ bạn có tiền, đều muốn hợp tác kiếm tiền với bạn, thì lúc đó bạn mới thực sự có tiền."

Chìa khóa ở đây là "người khác thì không thể biết". Bạn phải diễn cho thật giỏi, tạo dựng hình tượng thật hoàn hảo, khiến người ta tin rằng bạn "có tất cả". Khi niềm tin đó đã lan tỏa, tự khắc "mây" sẽ kéo đến, "gió" sẽ nổi lên, và bạn sẽ "thừa thếp" mà phát lên như điều gặp gió.

Bạn đừng nghĩ rằng chiêu này chỉ có trong sách vở cổ điển hay chuyện xưa tích cũ. Trong xã hội hiện đại, "Ám Tuyến Xuyên Châu Cục" vẫn sống nhăn răng và được biến tấu muôn hình vạn trạng.

- Startup "Vốn Hóa Khủng": Bạn thấy đấy, đầy rẫy những startup mới ra đời, chưa có doanh thu, lợi nhuận gì sất, nhưng lại được định giá "vốn hóa tỷ đô". Họ "vẽ" ra một "tương lai tươi sáng", một "công nghệ đột phá", một "thị trường tiềm năng"... Thế là nhà đầu tư xếp hàng rút vốn, nhân viên giỏi ùn ùn kéo đến, đối tác lớn tranh nhau hợp tác. Thực tế thì "mây" toàn khói, "rồng" toàn giấy, nhưng ai dám nói không có tiền?
- "Chuyên Gia" Online: Lên mạng xã hội, bạn thấy nhan nhản "chuyên gia" nọ kia, từ chuyên gia tài chính, chuyên gia bất động sản, đến chuyên gia tình yêu, chuyên gia làm giàu... Họ "vẽ" ra những "bí quyết thành công", những "phương pháp độc quyền", những "câu chuyện đổi đời"... Thế là

học viên đăng ký âm âm, khóa học "cháy hàng", tiền bạc đổ về như nước. Hỏi thật, "bí quyết" của họ có thật sự "thần thánh" như lời đồn? Hay chỉ là "mây khói" phù phiếm?

- "Influencer" và "KOL": Máy bạn trẻ "hot" trên mạng, được gọi là "influencer" hay "KOL" (Key Opinion Leader), cũng là bậc thầy "Vẽ Rồng Thêm Mây". Họ "vẽ" ra một "cuộc sống đáng mơ ước", một "phong cách thời thượng", một "cá tính độc đáo"... Thế là nhãn hàng săn đón, fan hâm mộ cuồng nhiệt, tiền quảng cáo chảy vào túi âm âm. Cuộc sống "trong mơ" đó có thật sự màu hồng như trên mạng? Hay chỉ là "mây" được tô vẽ kỹ càng?

Tôi không có ý định "vơ đũa cả nắm" hay phủ nhận tất cả. Trong số startup, chuyên gia, influencer, KOL... chắc chắn có người tài giỏi, có tâm huyết thật sự. Nhưng bạn phải tỉnh táo, đừng để bị "mây" che mắt. Hãy nhìn vào bản chất, đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Hãy tự mình đánh giá, đừng để người khác "vẽ" hộ tương lai của bạn.

"Vẽ Rồng Thêm Mây" là một mưu kế lợi hại, nhưng cũng đầy rủi ro. Nếu bạn "vẽ" không khéo, "mây" sẽ tan, "rồng" sẽ hiện nguyên hình là "giấy", và bạn sẽ "lĩnh đủ". Còn nếu bạn "vẽ" quá đà, "mây" che kín cả "trời", thì có khi "gió lớn" thổi đến, "mây" tan "rồng" gãy, và bạn sẽ "vỡ trận" tan tành.

Vậy nên, hãy nhớ kỹ lời tôi: "Vẽ Rồng Thêm Mây" chỉ là "mưu kế nhất thời", "thực lực mới là vĩnh hằng". Đừng chỉ chăm chăm "vẽ rồng", hãy lo "nuôi rồng" cho thật khỏe mạnh, thật "có giá trị thực" đã rồi hãy tính đến chuyện "thêm mây!"

THIÊN CƠ CỤC 02: THỪA NGUY HÀNH TRÁ CỤC

Đây là một thủ đoạn lập cục không chút sơ hở, gần như không có khả năng phá giải. Chỉ cần nơi nào có giao dịch, nơi đó sẽ có sự tồn tại của mưu kế này. Hôm nay, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu về Thừa Giả Hành Trá Cục, được những kẻ gian thương trong lĩnh vực đồ cổ, ngọc bích, trang sức, và cả những kẻ livestream bán hàng sử dụng một cách thành thạo.

Thời xưa, bạn chính là một tên ác bá nổi tiếng tàn ác, tích lũy được khối tài sản nhờ việc ép mua ép bán. Sau khi chỗ dựa sụp đổ, bạn chuyển sang làm ăn chân chính, mở một cửa hàng đồ cổ lớn. Do trước đây đã đắc tội không ít người, bạn bị một nhóm người nhắm vào. Một buổi sáng, có một chàng trai ăn mặc sang trọng tên là Lão Lục bước vào cửa hàng, tay cầm ba món đồ cổ, nói với bạn: "Tôi có việc gấp phải lên kinh thành, mang theo hai món đồ sứ và một chiếc quạt này không tiện. Tôi đưa anh ba mươi hai lạng bạc làm phí gửi đồ, nếu có người ưng ý, anh cũng có thể bán hộ tôi, nhưng phải bán cả ba món một lúc, giá tối thiểu bốn nghìn hai trăm lạng bạc." Bạn xem qua đồ cổ, nhận ra toàn là hàng giả, chắc cũng chẳng ai mua, nghĩ bụng dù sao cũng được ba mươi hai lạng bạc phí gửi, bèn đồng ý.

Nhưng bạn không ngờ rằng, câu chuyện chỉ mới bắt đầu, bạn đã rơi vào bẫy, và thủ đoạn lập mưu tiếp theo khiến bạn không thể nào thoát ra được.

Ba ngày sau, một ông lão ăn mặc thời thượng dẫn theo cháu trai đến cửa hàng, vừa đi vừa xem đồ cổ, vừa giải thích cho cháu trai cách phân biệt đồ cổ thật giả. Bạn cũng nhận ra, ông lão này không phải tay mơ. Lúc này, ông lão nhìn thấy ba món đồ cổ trên kệ, đột nhiên quát lớn: "Sao lại thế này? Cửa hàng đồ cổ nổi tiếng mà cũng bán hàng giả à?" Bạn sợ hãi vội vàng giải thích: "Đây là đồ người ta gửi, không phải đồ của cửa hàng." Ông lão mới thôi. Sau đó, ông lão tiện tay cầm chiếc quạt lên xem, nói: "Cái quạt này cũng là đồ giả." Bạn đứng bên cạnh, cảm thấy ngượng ngùng. Ông lão lại xem một lúc, rồi đột nhiên quay sang nói với bạn: "Chiếc quạt này tôi trả bốn trăm lạng." Bạn sửng sốt, tự hỏi tại sao lại có người trả giá cao như vậy cho một món đồ giả? Liệu chiếc quạt này có gì đặc biệt chẳng? Bạn vội vàng nói: "Chiếc quạt này là khách gửi bán, nếu muốn mua thì phải mua cả ba món, giá không dưới bốn nghìn tám trăm lạng." Bạn cũng khá khôn khéo, dù sao thương nhân cũng ham lợi, nếu bán được, bạn còn lãi thêm sáu trăm lạng. Ông lão sa sầm mặt, nói: "Tôi trả bốn trăm lạng đã là cao lắm rồi, anh còn dám hét giá gấp mười lần, hai món kia tôi không cần, lại còn bán kèm, giá quá cao, quá vô lý!" Nói xong, ông lão dẫn cháu trai bỏ đi.

Sau đó, cứ cách một hai ngày, ông lão lại đến cửa hàng mặc cả với bạn. Bạn nghĩ bụng, lần này chắc chắn sẽ vật được ông già khờ khạo này, quyết không giảm giá bốn nghìn tám trăm lạng. Hai mươi ngày sau, ông lão cuối cùng cũng đồng ý mua với giá bốn nghìn tám trăm lạng. Ông lão thở dài nói: "Ai bảo tôi thích bức thư pháp trên chiếc quạt này chứ." Lúc này, cháu trai ông lão nói: "Ông ơi, chẳng phải ông nói chiếc quạt này xấu xí lắm sao?" Ông lão đáp: "Mua là vì bức thư pháp do Trương đại sư mô phỏng Tô Đông mà thôi." Nghe câu này, bạn giật mình thon thót, nghĩ bụng Trương đại sư là bậc thầy đương thời, đừng nói là 4800 lạng, cho dù 48000 lạng cũng khó mà mua được tác phẩm của ông. Nhưng giá cả đã thỏa thuận xong, nếu nuốt lời thì hỏng uy tín cửa hàng. Đang lúc bạn ngần ngại tiếc nuối, ông lão lại nói: "Tôi đến đây thăm bạn, bây giờ chỉ mang theo hai trăm lạng, hay là thế này, tôi đặt cọc hai trăm lạng, tôi về kinh thành lấy tiền, trong vòng bảy ngày sẽ trả đủ số bạc còn lại. Nếu quá bảy ngày mà tôi không quay lại, hai trăm lạng này là của anh, anh cũng chẳng mất gì." Bạn vui vẻ đồng ý. Ông lão lại nói: "Nếu trong vòng bảy ngày tôi đến lấy quạt, mà anh lại bán mất rồi, chẳng phải tôi chạy công toi sao? Nếu bảo bối này bị người khác mua mất, anh phải bồi thường gấp đôi cho tôi, tức là chín nghìn sáu trăm lạng." Bạn nghĩ thầm, sau khi ông đi tôi sẽ tìm chuyên gia thẩm định, nếu đúng là hàng thật của Trương đại sư, thì bồi thường gấp đôi cũng chẳng sao. Nếu là hàng giả, đến lúc ông đến lấy, mình vẫn có lãi. Dù chiếc quạt là thật hay giả, mình đều có lời, có sao lại không đồng ý.

Sau khi ông lão rời đi, ngày hôm sau Lão Lục xuất hiện. Bạn chưa kịp mang chiếc quạt đi thẩm định, Lão Lục thấy đồ chưa bán, liền nói muốn lấy lại. Trời ơi, bạn hoảng hốt, con vịt đã chín tới miệng rồi mà bay mất thì sao? Nhưng để giữ lại chiếc quạt, chỉ còn cách mua lại nó. Thế là bạn đành bỏ ra bốn nghìn hai trăm lạng mua cả ba món đồ. Lão Lục nhận tiền rồi quay lưng rời khỏi cửa hàng. Bạn còn đang đắc ý, nghĩ bụng lần này kiếm bộn rồi. Nhưng sau đó, ông lão không bao giờ xuất hiện nữa, Lão Lục cũng biến mất tăm.

Xong việc phải áo ra đi, không dính một chiếc lá. Logic cốt lõi của mưu kế này là lợi dụng lòng tham của con người, tạo ra thông tin giả một chiều và gây áp lực buộc người bị hại hành động hấp tấp, hoàn thành giao dịch. Mưu kế này rất phổ biến trong đời sống thực tế, ví dụ như một số livestream bán chén trà, bát ngọc, mở ngọc trai... nói mãi toàn là hàng lỗi, cuối cùng lại xuất hiện một bảo vật tuyệt thế, độc nhất vô nhị, 198 tệ "lên xe", chậm tay thì hết, rồi bán được hàng trăm, hàng nghìn đơn hàng giống hệt nhau. Bạn mua về mới phát hiện trên Taobao bán 9 tệ 9 được 3 cái còn miễn phí vận chuyển. Những trường hợp tương tự như thế này vô số kể. Hãy nhớ, nhận biết được mưu kế trong mưu kế mới không bị sa bẫy.

Câu chuyện Lão Lục và cửa hàng đồ cổ mà tôi vừa kể, chính là một ví dụ điển hình của "Kế Biến Giả Thành Thật". Bạn thấy đấy, chỉ bằng một màn kịch được dàn dựng tinh vi, những món đồ giả vốn chẳng có giá trị gì, đã được "hô

biến" thành "báu vật" khiến người chủ cửa hàng "mắt tròn mắt dẹt" tin sái cổ. Đúng là một màn "mập mờ đánh lận con đen" đỉnh cao, khiến người ta rơi vào bấy lúc nào không hay!

Bản chất "Thừa Ngụy Hành Trá Cục" nằm ở đâu?

Không phải chỉ đơn thuần là "bán đồ giả", mà là "tạo ra niềm tin vào cái giả". Mấu chốt là khiến nạn nhân tin rằng món đồ giả kia thực sự là thật, thực sự có giá trị, thậm chí còn đặc biệt quý hiếm. Khi niềm tin đó đã bén rễ, mọi nghi ngờ đều tan biến, và nạn nhân sẽ "sẵn sàng móc hầu bao" để sở hữu "báu vật" trong mơ.

Những "chiêu thức" Biến Giả Thành Thật:

- "Tạo dựng câu chuyện": Lão Lục "vẽ" ra câu chuyện "gửi bán gấp", ông lão "diễn" vai chuyên gia am hiểu đồ cổ, chiếc quạt "bồng dung" có "bức thư pháp Trương Đại Sư"... Tất cả đều nhằm mục đích tạo ra một "câu chuyện" giả mà như thật, khiến người chủ cửa hàng tin vào "giá trị đặc biệt" của món đồ.
- "Sử dụng yếu tố 'thật' để che đậy cái 'giả'": "Chuyên gia" là người thật (diễn viên), "bức thư pháp Trương Đại Sư" có thể là thật (nhưng giá trị không cao), cửa hàng đồ cổ là thật... Những yếu tố "thật" này được "trộn lẫn" khéo léo với cái "giả" (đồ cổ giả), tạo ra một "màn khói" che mắt nạn nhân.
- "Đánh vào lòng tham và nỗi sợ mất mát": "Giá hời" bất ngờ, cơ hội "có một không hai", "nguy cơ" bị người khác "nẫng tay trên"... Những yếu tố này đánh vào lòng tham và nỗi sợ bỏ lỡ cơ hội của người chủ cửa hàng, khiến ông ta hành động vội vàng mà thiếu suy xét.

Trong xã hội hiện đại, *Biến Giả Thành Thật* vẫn tung hoành ngang dọc, thậm chí còn tinh vi và khó lường hơn xưa.

- Livestream Hàng Hiệu Giá Rẻ: Bạn thấy mấy livestream bán hàng hiệu *giá sập sàn, xả kho lỗ vốn* chứ? Hàng thì nhái tràn lan, *giá gốc* toàn vẽ, *chất lượng* thì hên xui. Nhưng họ trộn vào đó vài món hàng thật, vài feedback xịn, vài chuyên gia tung hô... Thế là người xem hoa mắt chóng mặt, mờ mắt vì ham rẻ, nhắm mắt mua liền tay.
- Dự Án Ma Bất Động Sản: Bạn thấy mấy dự án vẽ ra *thiên đường nghỉ dưỡng, biệt thự triệu đô, cam kết lợi nhuận khủng* chứ? *Vị trí đắc địa* thì toàn đồng không mông quạnh, *tiện ích đẳng cấp* thì toàn trên giấy, *chủ đầu tư uy tín* thì toàn mới toanh. Nhưng họ trộn vào đó vài sa bàn hoành tráng, vài lời hứa hẹn ngọt ngào, vài hình ảnh 3D long lanh... Thế là nhà

đầu tư mờ mắt vì lợi nhuận, nhắm mắt xuống tiền liền tay, để rồi ôm hận khi dự án đắp chiếu vô thời hạn.

- Khóa Học Làm Giàu Nhanh: Bạn thấy mấy khóa học *dạy làm giàu, bí mật triệu phú, đổi đời sau 3 tháng* chứ? Giảng viên thì toàn tay mơ, kiến thức thì toàn sách vở, *phương pháp* thì toàn sáo rỗng. Nhưng họ trộn vào đó vài câu chuyện thành công ảo, vài hình ảnh xe sang nhà lầu, vài cam kết hoàn tiền 100%... Thế là học viên mờ mắt vì viễn cảnh giàu sang, nhắm mắt đăng ký liền tay, để rồi tiền mất tật mang khi nhận ra *bánh vẽ* chỉ là bánh vẽ.

Kế Biến Giả Thành Thật là một cái bẫy tinh vi, giăng ra khắp mọi nơi trong xã hội hiện đại. Muốn không bị *lận*, bạn phải luôn giữ cho mình cái đầu tỉnh táo, con mắt sáng suốt, và trái tim cảnh giác. Đừng để lòng tham che mờ lý trí, đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa bản chất. Hãy luôn thẩm định kỹ càng, kiểm chứng thông tin, và hỏi ý kiến chuyên gia trước khi đưa ra bất kỳ quyết định quan trọng nào.

Nhớ kỹ nhé, "cái gì diễn ra quá tốt đẹp, thì thường là không phải sự thật đâu!"

THIÊN CƠ CỤC Đ3: ĐẢ NGƯ SÁT GIA CỤC

Bạn đã từng nghe đến “Trung Quốc hảo sinh ý” chưa? Hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau tìm hiểu về một trong "Thiên Môn Bát Tướng" (Tám bậc thầy lừa đảo): Ván cờ Đả Ngư Sát Gia Cục.

"Đả Ngư Sát Gia Cục" thực chất giống như "Kim Bình Mai", đều là ngoại truyện của "Thủy Hử", chỉ khác là "Kim Bình Mai" kể về câu chuyện của Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh, còn "Đả Ngư Sát Gia Cục" kể về Nguyễn Tiểu Thất trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Câu chuyện gốc khá đen tối, thậm chí có phần tàn bạo, nên sau này đã được ông Mai Lan Phương cải biên, và đó là lý do tại sao chúng ta có vở kịch "Đả Ngư Sát Gia Cục" phiên bản trong sáng như ngày nay.

Câu chuyện kể rằng sau khi Lương Sơn Bạc sụp đổ, hơn một nửa trong số 108 anh hùng đã chết, những người sống sót cũng bắt đầu cuộc sống lưu vong. Nguyễn Tiểu Thất, một trong ba anh em họ Nguyễn, cùng con gái Quế Anh chạy trốn đến một làng chài ven hồ Thái Hồ, đổi tên thành Tiêu Ân, thuê thuyền và dụng cụ đánh cá từ tên địa chủ ác bá Đinh Tam Báo, sống qua ngày bằng nghề đánh cá. Cuộc sống tuy vất vả nhưng ít nhất cũng có được sự bình yên tạm thời. Họ cứ nghĩ có thể sống yên ổn như vậy cho đến hết đời, nhưng số phận dường như không buông tha hai cha con bất hạnh này.

Vào năm thứ tám kể từ khi họ đến làng chài, một trận hạn hán trăm năm chưa từng có đã xảy ra, mực nước hồ Thái Hồ giảm mạnh, ruộng đồng mất mùa, đánh cá xuống lưới chỉ toàn xương cá và vỏ tôm. Trớ trêu thay, Tiêu Ân gần 50 tuổi đột nhiên ngã bệnh, chỉ có thể sống dựa vào vay nợ, không có sức lao động, đói khát, lại còn nợ nần chồng chất tiền lãi, tiền thuê nhà và thuế đánh cá. Gần như tất cả ngư dân đều thuê thuyền và dụng cụ đánh cá từ Đinh Tam Báo, hắn ta thường dựa vào quyền thế ức hiếp người khác, không coi ai ra gì, dân làng chỉ biết khúm núm nhìn sắc mặt hắn, răm rắp nghe lời hắn, tất nhiên trong đó có cả Tiêu Ân. Nếu không nghe lời, hắn ta không chỉ không cho thuê thuyền mà còn khiến bạn không có ngày nào yên ổn, dù thiên tai, địch họa, hạn hán hay đói kém, tiền thuê nhà bạn vẫn phải trả đủ.

Một ngày nọ, Đinh Tam Báo dẫn theo đám tay sai đến nhà Tiêu Ân. Lúc này, đừng nói đến tiền thuê nhà, gạo trong nồi cũng đã hết, nên Tiêu Ân cầu xin hắn ta cho khát nợ vài ngày. Nhưng Đinh Tam Báo không hề có ý định buông tha cho họ, hắn nói với Tiêu Ân: "Không trả được tiền, ta sẽ bắt con gái ngươi để trừ nợ". Nói xong, mấy tên tay sai lực lưỡng bắt đầu lôi Quế Anh ra khỏi nhà.

Dù từng là một anh hùng hảo hán trên Lương Sơn Bạc, nhưng giờ đây Tiêu Ân chỉ là một ông lão bệnh tật, chỉ biết bắt lặc nhìn con gái bị Đinh Tam Báo bắt đi.

Đêm đó, Tiêu Ân cầm thanh đao dài 40 mét chạy đến nhà Đinh Tam Báo, muốn cứu con gái Quế Anh. Thời kỳ đỉnh cao, Nguyễn Tiểu Thất có thể một mình đấu với mười mấy tên côn đồ, nhưng giờ đây, ông đã già yếu, kết cục có thể đoán trước được. Tiêu Ân bị đám tay sai của Đinh gia dễ dàng khống chế. Để trút giận, Đinh Tam Báo đã hành hạ và làm nhục Quế Anh một cách tàn nhẫn ngay trước mặt Tiêu Ân. Bị đè xuống đất, Tiêu Ân đau khổ cầu xin nhưng chỉ nhận lại được những tiếng cười nhạo của những kẻ có mặt. Cuối cùng, Quế Anh đã chết.

Đêm khuya, anh hùng Lương Sơn Bạc một thời Nguyễn Tiểu Thất ôm thi thể con gái bước lên thuyền đánh cá. Ông nhớ về Lương Sơn Bạc xưa, nhớ về những người anh em tốt ngày nào, ông hối hận vì đã đến làng chài này, hối hận vì đã thuê chiếc thuyền đánh cá này. Trong lúc suy nghĩ miên man, chiếc thuyền nhỏ đã trôi ra giữa hồ Thái Hồ. Tiêu Ân run rẩy châm lửa vào mớ bùi nhùi tẩm dầu trong khoang thuyền. Ngọn lửa bùng cháy dữ dội cho đến nửa đêm.

Có lẽ vì không chịu nổi cốt truyện quá đau lòng, quá thực tế, không phù hợp với các giá trị chủ đạo, sau khi xem xong, ông Mai Lan Phương đã cải biên lại cốt truyện. Trong vở kịch của ông, cuối cùng Tiêu Ân đã giết chết Đinh Tam Báo, cứu được Quế Anh, hai cha con lại tiếp tục cuộc sống lưu vong.

Mặc dù đây chỉ là một câu chuyện, thậm chí các nhân vật trong đó có thể không có thật, nhưng so với cốt truyện đau lòng, ẩn dụ hiện thực trong câu chuyện mới là điều đáng sợ nhất, bao gồm cả chương trình tạp kỹ của một đài truyền hình rất nổi tiếng gần đây, những hành vi của họ chẳng phải còn tệ hơn cả Đinh Tam Báo sao? Dù bạn là "ánh sáng của người Hoa" hay là ca sĩ nổi tiếng, trên địa bàn của tôi, tôi là người cho các bạn thuê thuyền, tôi muốn ai thắng thì người đó thắng, ai không có tiền thì bị loại, ai ảnh hưởng đến việc kiếm tiền của tôi thì bị đánh, các bạn nghĩ thuyền của tôi chỉ là cái đài truyền hình nhỏ bé này thôi sao?

Quay trở lại vấn đề chính, hãy thử nghĩ xem, dù là thiên tai hay đói kém, tiền thuê nhà vẫn phải trả đủ, trước những người nắm giữ tư liệu sản xuất của bạn, có bao nhiêu người có thể cứng rắn chống lại? Ba năm qua, đã có bao nhiêu người vì vậy mà tán gia bại sản, nợ nần chồng chất? Dù là thiên tai hay nhân họa, những khoản nợ bạn mắc phải sẽ không bao giờ biến mất. Những người đã mua dự án nhà đang dở, mua nhà giá cao, nhưng vẫn trả góp hàng tháng chắc chắn sẽ thấm thía điều này hơn.

Tại sao "Đả Ngư Sát Gia" được gọi là "Cục"? Mục đích của việc bày "cục" này là gì? Là để bạn trở thành Tiêu Ân anh hùng tuổi xế chiều? Hay là để bạn

trở thành Đinh Tam Báo tàn ác? Điều không phải, nó đang nói cho bạn một quy luật bất biến: **khi bạn nắm giữ tư liệu sản xuất, bạn nắm giữ sinh mệnh của vô số người dân tầng lớp thấp**. Địa chủ thời xưa vì có đất nên quyết định sự sống chết của nông dân, bây giờ các đại gia giàu có vì có tiền nên đương nhiên quyết định số phận của vô số người lao động. Đài truyền hình cao cao tại thượng kia vì có lưu lượng truy cập nên dễ dàng quyết định sự sống chết của tất cả mọi người trong chương trình. Tại sao đồng đô la chỉ cần gắn liền với dầu mỏ là có thể dễ dàng bòn rút cả thế giới? Bởi vì năng lượng là tư liệu sản xuất cứng nhất, còn bây giờ, trong thời đại internet, chẳng phải lưu lượng truy cập cũng là con át chủ bài trong tay những kẻ hành quyết đó sao?

Logic của "Đả Ngư Sát Gia Cục" là nắm giữ tư liệu sản xuất để kiểm soát những người không có, sau đó chuyển nhượng và cho thuê, không chỉ kiểm soát con người mà còn chuyển giao rủi ro, từ đó thu được lợi nhuận mà không có rủi ro. Quá trình một người làm giàu từ hai bàn tay trắng chính là quá trình tích lũy tư liệu sản xuất từ con số không, dù quy mô lớn hay nhỏ. Khi bạn có thể kiểm soát người khác và có thu nhập không rủi ro, thì "cục" đã thành hình.

Trong câu chuyện Tiêu Ân, "tư liệu sản xuất" chính là thuyền và dụng cụ đánh cá. Đinh Tam Báo nắm trong tay những thứ này, nghiêm nhiên trở thành kẻ "cầm trịch" cuộc sống của cả làng chài.

- **Quyền lực tuyệt đối:** Hắn ta muốn cho ai thuê thuyền thì cho, không cho ai thuê thì thôi. Hắn ta muốn tăng giá thuê bao nhiêu cũng được, mặc kệ thiên tai, địch họa. Hắn ta muốn "bắt con gái trừ nợ" cũng chẳng ai dám cản. Quyền lực của hắn ta là tuyệt đối, không ai dám chống lại.
- **Kiểm soát sinh mệnh:** Ngư dân muốn sống được, phải thuê thuyền của Đinh Tam Báo. Không thuê thuyền, không có kế sinh nhai, đói khát, bệnh tật, rồi chết dần chết mòn. Sinh mệnh của cả làng chài nằm trong tay Đinh Tam Báo.
- **Lợi nhuận không rủi ro:** Dù thời tiết tốt hay xấu, dù cá tôm nhiều hay ít, Đinh Tam Báo vẫn nghiêm nhiên thu tiền thuê thuyền, thu thuế đánh cá. Mọi rủi ro, khó khăn đều do ngư dân gánh chịu, còn hắn ta chỉ việc "ngồi mát ăn bát vàng".

Ví dụ, trung tâm thương mại này là tài sản cá nhân của tôi, tôi cho thuê trung tâm thương mại, tương đương với việc tôi cho các thương hiệu thuê tư liệu sản xuất của tôi. Hiệu quả kinh doanh như thế nào, có bao nhiêu người xem, bao nhiêu người bị thu hút, bao nhiêu người tiêu dùng, thu nhập có thu hồi vốn hay không, những rủi ro này đều không liên quan đến tôi, tôi cho thuê một cái thì thu tiền một cái, đây gọi là thu nhập không rủi ro. Nói trắng ra là không khác gì việc địa chủ thu thuế đánh cá, chủ nhà thu tiền thuê nhà. Bản chất của "Đả

Ngư Sát Gia Cục" là lợi dụng nguồn lực độc quyền của tôi để bạn tham gia, kiểm soát bạn, mượn sức lực của bạn để bạn ngoan ngoãn làm việc cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không thua lỗ, còn bạn thì tùy vào số phận của mình. Tuy nhiên, lần này, tôi tin rằng đài truyền hình khó lay chuyển này sẽ giống như phiên bản cải biên của ông Mai Lan Phương, cuối cùng sẽ bị đánh bại, vì điều này phù hợp hơn với các giá trị chủ đạo, cho dù không đánh bại được thì cũng phải làm nó bị thương nặng.

Bạn đừng nghĩ rằng *Năm Tư Liệu Bóp Họng* chỉ là chuyện của địa chủ thời xưa hay đài truyền hình trong câu chuyện ví dụ nhé. Trong xã hội hiện đại, *cục* này vẫn bủa vây chúng ta khắp nơi, chỉ là nó được "ngụy trang" tinh vi hơn mà thôi.

- "Nền tảng" và "Người dùng": Bạn dùng mạng xã hội, xem video trực tuyến, mua sắm online... Bạn nghĩ mình tự do lựa chọn? Không đâu bạn ạ. Các nền tảng (Facebook, Google, Amazon, TikTok...) mới là kẻ nắm giữ "tư liệu sản xuất" thời đại số: dữ liệu người dùng, thuật toán, hạ tầng công nghệ...

Họ có quyền quyết định bạn thấy gì, nghe gì, mua gì, thậm chí là nghĩ gì. Họ có thể "bóp nghẹt" tiếng nói của bạn, "khóa tài khoản" của bạn, "bán dữ liệu" của bạn cho bên thứ ba. Bạn chỉ là con cá nhỏ bơi trong ao của họ, muốn vẫy vùng cũng khó, muốn thoát ra càng không thể.

- "Chủ đầu tư" và "Người mua nhà": Bạn mơ ước có một căn nhà "an cư lạc nghiệp"? Ước mơ đó ngày càng trở nên xa vời, khi chủ đầu tư nắm trong tay đất đai, vốn, quyền lực pháp lý... (tư liệu sản xuất), còn bạn chỉ là người mua nhà tay trắng.

Họ có quyền "thổi giá", "bán nhà trên giấy", "chậm tiến độ", "bỏ mặc" cư dân sau khi bán xong. Bạn phải "còng lưng trả góp", "sống trong lo âu", "mất trắng" nếu dự án "vỡ nợ". Giấc mơ an cư của bạn nằm trong tay lòng tham của họ.

- "Công ty" và "Nhân viên": Bạn đi làm công sở, nghĩ mình "có việc làm ổn định"? Đừng vội mừng bạn ạ. Công ty (tập đoàn, doanh nghiệp...) mới là kẻ nắm giữ vốn, thương hiệu, mạng lưới khách hàng... (tư liệu sản xuất), còn bạn chỉ là nhân viên làm công ăn lương.

Họ có quyền "sa thải" bạn bất cứ lúc nào, "ép bạn làm thêm giờ", "trả lương bèo bọt", "không tăng lương" dù vật giá leo thang. Sự nghiệp và tương lai của bạn nằm trong tay quyết định của họ.

Bạn đừng ảo tưởng rằng sẽ có ai đó đến giải cứu bạn khỏi Đả Ngư Sát Gia Cục. Thực tế phũ phàng là, một khi đã rơi vào tròng, bạn gần như đơn độc.

Kẻ mạnh đã nắm chặt "tư liệu sản xuất" trong tay, và họ chẳng đại gì buông tha miếng mồi ngon như bạn. Vậy nên, đừng mơ mộng đến những điều viễn vông như "công bằng" hay "lòng tốt". Trong cái thế giới "cá lớn nuốt cá bé" này, luật chơi đã được định sẵn, và bạn chỉ có một con đường duy nhất: tự cứu lấy mình. Hãy tỉnh táo mà chấp nhận thực tế nghiệt ngã, khôn ngoan tìm kiếm "kẽ hở" dù là nhỏ nhất để "luồn lách", và dốc cạn sức lực mà "tự cường" vươn lên. Bởi vì, trong cuộc chơi này, chẳng ai là bạn của bạn cả. Đừng tin vào bất cứ ai, ngoài chính bản thân bạn, và sự tỉnh táo đến lạnh lùng của lý trí. Khi bạn đã "mắc kẹt" trong cái *cục* nghiệt ngã này, thì chỉ có bạn mới có thể tự cứu lấy mình mà thôi. Và đôi khi, tự cứu lấy mình đã là một thành công lớn rồi.

THIÊN CƠ CỤC 04: ĐẠO VƯƠNG CẦN VƯƠNG CỤC

Trong Thiên Cơ có một dương mưu, sách vở ghi chép rất ít, gọi là Đạo Vương Cần Vương Cục.

Chiêu này được thể hiện rõ ràng trong chiến tranh Iraq. Nước Mỹ, tự xưng là “cảnh sát thế giới”, để có danh nghĩa xuất binh, đã công khai tuyên bố Iraq tàng trữ vũ khí hủy diệt hàng loạt, mượn danh nghĩa ổn định khu vực Trung Đông và hòa bình thế giới, nhanh chóng tổ chức liên quân quét sạch lực lượng vũ trang chính quy của Iraq, khiến khu vực Trung Đông đến nay vẫn chìm trong khói lửa.

Người thực sự có thể vận dụng mưu cục này một cách thuần thực, xuất sắc nhất phải kể đến Gia Cát Lượng thời Tam Quốc. Vào cuối thời Hán, đầu thời Tam Quốc, Thục Hán về mọi mặt đều kém hơn so với Tào Ngụy và Đông Ngô. Lưu Bị, người đứng đầu Thục Hán, sau khi mới thành lập, vì vấn đề Kinh Châu mà nảy sinh mâu thuẫn với Đông Ngô. Do Đông Ngô lấy nhàn đánh mệt, dùng hỏa công đốt trại liên hoàn, Lưu Bị đã sớm phải phó thác con côi ở thành Bạch Đế, để lại một cục diện rối ren cho Gia Cát Lượng. Nội bộ Thục Hán, các thế lực rục rịch nổi dậy, các thế gia đại tộc địa phương, các bộ lạc Di địch, các phe phái quân sự chính trị... vô cùng phức tạp, lại thêm ngoại hoạn, chính quyền Tào Ngụy đang mài dao, giương cung, tưởng chừng như chính quyền mà tiên đế gây dựng bao công sức sắp sụp đổ trong chốc lát. Gia Cát Lượng ngày đêm trăn trở, ăn không ngon, ngủ không yên, làm thế nào để có thể vượt qua được cục diện rối ren này, trở thành nỗi lo lắng lớn của ông. Sau khi tự mình suy nghĩ kỹ lưỡng, Gia Cát Lượng đã sử dụng ba chiến lược ba kế sách.

Thứ nhất, chấn chỉnh kỷ cương quân đội và chuỗi cung ứng hậu phương, chuẩn bị ổn định nội bộ.

Thứ hai, chuyển hướng mâu thuẫn nội bộ, mũi nhọn chĩa vào Tào Ngụy, sáu lần xuất quân Kỳ Sơn.

Thứ ba, trọng dụng người mới, nâng đỡ nhân tài dòng chính như Khương Duy.

Để thống nhất chiến lược, ông đã chém Mã Túc để răn đe. Sau những hành động công khai và bí mật này của Gia Cát Lượng, Thục Hán đã được nâng lên một tầm cao mới, có thể cạnh tranh với Tào Ngụy. Công lao của Gia Cát Lượng là không thể phủ nhận. Nếu không phải trời không chiều lòng người và Gia Cát Lượng cục cung tận tụy đến chết, lịch sử sau này đã có thể được viết lại.

Vậy là chúng ta đã thấy rõ “Đạo Vương Cần Vương Cục” qua những ví dụ lịch sử và thời sự. Bạn thấy đấy, mưu kế này lợi hại ở chỗ nó mượn một cái áo nghĩa hiệp, chính danh, rồi ung dung thực hiện những mục đích riêng tư, thậm chí là đen tối của mình. Thực chất, logic của mưu kế này nằm ở chỗ mượn danh chính nghĩa để che đậy tư lợi cá nhân. Nó giống như câu nói “Treo đầu dê, bán thịt chó” mà người xưa hay dùng, nhưng ở một tầm cao và quy mô lớn hơn nhiều.

Hãy hình dung thế này, bạn muốn làm một việc gì đó mà biết chắc chắn sẽ bị người đời phản đối, thậm chí là lên án. Vậy thì phải làm sao? Đơn giản thôi, hãy “khoác” lên việc đó một cái “áo Cần Vương” thật đẹp, thật long lẫy, hô hào vì đại nghĩa, vì lợi ích chung... Thế là thiên hạ trầm trồ, tung hô, ai dám nói gì nữa?

Bạn đừng nghĩ rằng chiêu này chỉ dành cho vua chúa, chính trị gia hay mấy ông lớn đầu nhé. Trong xã hội hiện đại, “Đạo Vương Cần Vương Cục” vẫn được sử dụng đầy rẫy, chỉ là “chiếc áo” và “mục đích” nó khác đi thôi. Chẳng hạn, bạn thấy đầy rẫy những doanh nghiệp tự xưng là “doanh nghiệp xã hội”, “vì cộng đồng”, “vì môi trường”... Họ khoác áo trách nhiệm xã hội, đạo đức kinh doanh để PR, đánh bóng thương hiệu, kêu gọi đầu tư, thậm chí là trốn thuế, lách luật. Hỏi thật, họ “vì cộng đồng” thật lòng hay chỉ là mượn áo Cần Vương để kiếm lợi? Rồi bạn thấy không ít quỹ từ thiện được lập ra với mục đích cao đẹp là giúp đỡ người nghèo, trẻ em mồ côi, người già neo đơn... Họ khoác áo nhân ái, từ bi để kêu gọi quyên góp, nhận tài trợ, thậm chí là rửa tiền, tham nhũng, biến thủ công quỹ. Hỏi thật, họ từ thiện thật tâm hay chỉ là mượn áo Cần Vương để trục lợi cá nhân? Rồi cả những phong trào vì môi trường kêu gọi “sống xanh”, “bảo vệ hành tinh”, “chống biến đổi khí hậu”... Họ khoác áo bảo vệ môi trường để PR sản phẩm xanh, bán lối sống xanh, kêu gọi tẩy chay doanh nghiệp ô nhiễm, thậm chí là gây rối, phá hoại, cản trở phát triển kinh tế. Hỏi thật, họ vì môi trường thật sự hay chỉ là mượn áo Cần Vương để đánh bóng tên tuổi, kiếm chác lợi lộc?

“Đạo Vương Cần Vương Cục” rất khó nhận diện, vì nó đánh vào lòng tin, vào những giá trị tốt đẹp của con người. Khi thấy ai đó khoác áo chính nghĩa, chúng ta dễ dàng tin tưởng, ủng hộ, mà quên mất việc “soi” kỹ xem “bên trong chiếc áo” là gì.

Vậy nên, bạn hãy luôn nhớ: “Cái áo” thì đẹp đấy, nhưng “người mặc áo” mới là quan trọng. Đừng vội tin vào những lời hô hào “đại nghĩa”, hãy nhìn vào hành động thực tế, vào mục đích sâu xa của kẻ “khoác áo Cần Vương”. Hãy luôn giữ cho mình một cái đầu lạnh và trái tim nóng, để không bị lợi dụng, không bị dắt mũi bởi những kẻ mượn danh chính nghĩa bạn nhé!